

Chương thứ 32

LONG ĐÀM HỒ HUYỆT

Một chiếc thuyền nhẹ ban đêm đang lướt trên mặt hồ, chạy dọc theo Tô đề đi về hướng bắc, xuyên qua cầu Tây Lĩnh, ngừng neo dưới chân núi Bảo Thạch.

Cả một đoạn đường không ngăn tý nào, thuyền đi cũng không chậm, nhưng Tiêu Thập Nhất Lang cũng còn truy theo được.

Trên bờ đã có một chiếc kiệu con chờ sẵn bao giờ.

Người mặc áo đen bỏ thuyền lên bờ, lên chiếc kiệu con, một đứa đồng tử cầm đèn đi sau kiệu, chủ thuyền chống sào, thuyền lại lướt ra xa.

Hai tên khiêng kiệu thất đãi bằng đoạn đen, đầu đội mũ rộng vành, ở trần, lộ một tấm thân lực lưỡng màu đồng bóng.

Đường núi tuy rất khó đi, nhưng bọn họ đi như trên đất bằng.

Chiếc kiệu không nhẹ tý nào, có điều trong tay bọn họ, hình như nhẹ như không có gì.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên phát giác ra, công phu hai bàn chân của hai tên kiệu phu, không dưới các tay giang hồ hào kiệt thành danh trong giang hồ.

Thiên Tông quả nhiên là nơi tàng long ngọa hổ, lắm kẻ anh hùng.

Chiếc kiệu con đi dọc theo con đường núi lên đến đỉnh, ánh trăng đang chiếu vào toà Bảo Thích tháp trên đỉnh núi.

Tiêu Thập Nhất Lang chưa ngủ, chưa ăn, lại chèo nãy giờ cả tiếng đồng hồ, đáng lý ra y rất mệt mỏi.

Dù là người làm bằng thiết, cũng có lúc phải chịu không nổi.

Tiêu Thập Nhất Lang không sao cả.

Trong máu của y hình như có một chất gì có lực lượng rất kỳ dị chống đỡ con người của y, nếu chính y không muốn ngã xuống, thì không ai có thể làm cho y ngã xuống.

Dưới ánh trăng, Bảo Thích tháp lơ lửng nằm một mình trên đỉnh núi, càng hiện rõ vẻ thiên nhiên tú lệ, nhưng nó rõ ràng là một khối đặc sệt, không thể nào trèo lên được.

- Tiên Vương Thích vào triều, ở lâu trong kinh sư, bách tính nhớ ơn, làm ra tháp để cầu xin.

Đây chính là lai lịch của Bảo Thích tháp.

Phía trước tháp có một cái đình, trong đình hình như có một chiếc bóng mờ mờ, lại bị bóng tháp che tối đi, nhìn từ xa xa lại, trong đình như có người, lại như không có người.

Hai gã đại hán khiêng kiệu một mạch lên tới, ánh trăng sáng rực, sao trời mờ nhạt, trời đất không một tiếng động.

Đêm đã quá khuya, không còn bao lâu nữa là trời sáng.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng theo lên, gã đồng tử mặc áo xanh cầm đèn, chính là một dấu hiệu dẫn đường cho y.

Không lẽ Thiên Tông cũng có một phân đà bí mật ở Bảo Thạch sơn ?

Hai gã đại hán bước chân rất khỏe đi như bay, gã đồng tử cầm đèn vậy mà vẫn đi sát theo sau.

Trời đất vẫn không một tiếng động, có điều, cây đèn trong tay của gã đồng tử bỗng nhiên tắt ngúm.

Tên khiêng kiệu nhin không nổi ngừng bước quay đầu lại, chỉ thấy gã đồng tử áo xanh hai tay còn đang đưa cây đèn lên cao, đứng bất động ở đó.

Người mặc áo đen nói:

- Xem thử coi nến đã bị cháy hết chưa ?

Giọng nói the thé, hình như là của đàn bà.

Người mặc áo đen lại nói:

- Mau lấy một cây nến đốt đèn lên.

Y đã nói liên tiếp hai câu mà gã đồng tử áo xanh chẳng thấy có tí phản ứng gì, vẫn cứ đứng bất động ở đó.

Gã khiêng kiệu nói:

- Cái thằng nhỏ không lẽ muốn ngủ luôn ở đó sao ? Tôi lại xem thử.

Hai gã đồng thời bỏ kiệu xuống, một gã quay người lại bước tới trước mặt gã đồng tử, thò tay ra vỗ vào vai y nói:

- Ngươi ...

Gã vừa nói xong chữ đó, đã ngưng bật lại, làm như có người vừa nhét thứ gì vào miệng gã.

Gã đồng tử mặc áo xanh ngớ mặt ra đó, gã khiêng kiệu cũng ngớ ra đó, hai tay gã còn để trên vai của đồng tử.

Hai người đều đứng bất động ở đó, như đã biến thành người gỗ.

Gã khiêng kiệu phía trước lắc lắc đầu, cũng bước lại, vừa tới trước mặt hai người, bỗng nhiên như bị trúng phải tà pháp vậy, người của gã cũng cứng đờ ra.

Ba người làm như bị một thứ tà pháp thần bí nào làm biến thành người bằng gỗ, xem ra thật khủng bố không thể nào tả được.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn đằng xa lại, cũng không khỏi kinh ngạc, hãi dị, ngay cả y cũng không biết đó là chuyện gì.

Không lẽ trên đỉnh núi này có một quỷ thần nào đó chuyên môn đùa giỡn người ta, thích chờ những lúc có trăng lơ mờ, biến người ta thành người gỗ ?

Người của Tiêu Thập Nhất Lang vốn đang rướm đầy mồ hôi sau lưng, bây giờ nhịn không nổi rung mình lên một cái.

Người mặc áo đen còn đang ngồi trong kiệu, không động đậy tí nào.

Không lẽ bà ta cũng trúng phải tà pháp ?

Tiêu Thập Nhất Lang nhin không nổi muốn chạy lại xem thử, người mặc áo đen bỗng lạnh lùng nói:

- Được! Thủ pháp giỏi lắm, cách không điểm huyết, hạng cao thủ tuyệt đại như vậy, tại sao lại đi lén lút không dám gặp mặt người ?

Lần này bà ta nói một câu dài, nghe ra hình như là giọng nói một người đàn bà, nhưng hạ giọng thấp xuống.

Không lẽ Thiên Tông tông chủ là một người đàn bà ?

Bà ta đang nói với ai ?

Bỗng nghe từ Lai Phụng đình có một người lạnh lùng nói:

- Nãy giờ ta vẫn ngồi đây, ngươi không thấy sao ?

Một người từ trong bóng tối bước ra dưới ánh trăng, áo gai quần trắng, trong tay cầm cây phướn trắng phất phơ trong gió, phảng phất hình như trên đó có tám chữ:

- Thượng động Thương Minh, hạ triệt Cửu U.

Người này chính là tên mù vũ công tuyệt đỉnh, hành tung ngụy bí vô chừng.

Tên mù này tại sao bỗng ở nơi này xuất hiện ?

Không lẽ y quả thật là Tiêu Dao Hầu, kẻ đã luyện thành Cửu Chuyển Hoàn Đồng, Vô Tướng Thân Công ?

Tại sao y lại ở đây chờ người mặc áo đen ?

Thấy y bỗng nhiên xuất hiện, người mặc áo đen cũng tựa hồ cứng đờ người ra, một hồi thật lâu, mới thở ra nói:

- Thì ra là ngươi!

Tên mù lạnh lùng nói:

- Người còn nhận ra ta!

Người mặc áo đen rút cuộc cũng bước xuống kiệu, chấp tay ra sau lưng, lững thững lên Lai Phụng đình, rồi mới trầm giọng nói:

- Người cũng nhận ra ta sao ?

Tên mù lạnh lùng nói:

- Ta mà không nhận ra người, còn ai nhận ra người ?

Người mặc áo đen thở ra nói:

- Đúng vậy, nếu người không nhận ra ta, còn ai nhận ra ta ?

Tên mù nói:

- Bây giờ ta đã ở đây, người thử nói nên làm sao đây ?

Người mặc áo đen nói:

- Của người đây, ta cũng nên trả lại cho người.

Tên mù nói:

- Đừng quên rằng ngay cả cái mạng của người cũng là của ta.

Người mặc áo đen lại thở ra nói:

- Ta chưa quên, ta cũng không thể quên.

Tên mù nói:

- Một tay ta sáng lập nên Thiên Tông, người ...

Người mặc áo đen bỗng ngắt lời y, nói:

- Sao người biết được ta ở trong Thiên Tông ?

Tên mù nói:

- Trừ ngươi ra, còn ai biết được bí mật của Thiên Tông ?

Người mặc áo đen cúi đầu xuống, không nói gì.

Có điều, bọn họ đã nói quá nhiều lời rồi, đêm khuya không một tiếng người, Tiêu Thập Nhất Lang nghe rõ từng tiếng một.

Mỗi câu nói, hiển nhiên ẩn tàng rất nhiều bí mật.

Những bí mật kinh hồn.

Tiêu Thập Nhất Lang càng nghe càng cảm thấy ghê sợ, y chỉ cảm thấy trong lòng lạnh buốt tận đáy sâu.

Người mặc áo đen bỗng nhiên lại nói:

- Ngươi ... ngươi thật muốn ta chết ?

Tên mù nói:

- Ta đã chết đi một lần rồi, bây giờ nên đến lượt ngươi.

Người mặc áo đen rầu rầu nói:

- Ta chẳng đã chết qua một lần rồi sao, tại sao ngươi phải bức ta ...

Y bỗng nhiên xuất thủ, vung ra một tia sáng lạnh, người của y xoay quanh cột trụ trong lục giác đình hai vòng, rồi không thấy đâu.

Tên mù tung người lên không, tránh ám khí của y, gần giọng nói:

- Ngươi dám ám toán ta sao ? Ngươi ...

Trong đình chỉ còn lại một người, y còn đang la hét om sòm, mở miệng mắng chửi, dĩ nhiên là không ai trả lời.

Một cơn gió thổi qua, tên mù bỗng nhiên cầm miệng lại, rốt cuộc y đã phát giác ra người mặc áo đen đã bỏ đi.

Y ngồi một mình trong bóng tối, trông thật đáng thương, và đáng sợ, bỗng nhiên y ngẩng đầu cười lớn:

- Đừng quên rằng ba mươi sáu chỗ phân đà của Thiên Tông đều do ta một tay sáng lập, người còn chạy được đi đâu ?

Tiếng cười thê thiết, người của y cũng xoay quanh cột trụ hai vòng, rồi bỗng nhiên biến mất.

Gió càng lạnh, sao càng ít đi.

Hai gã khiêng kiệu và tên đồng tử còn đang đứng như người gỗ ở đó, dưới ánh trăng, gương mặt của ba người đều nhăn nhúm không ra hình dạng, cặp mắt lồi ra, miệng mở lớn, hình như đang gào lên mà không nghe thấy gì cả.

Tiêu Thập Nhất Lang thò tay ra vỗ vào vai đứa đồng tử, đồng tử ngã vào người một tên khiêng kiệu, tên khiêng kiệu lại ngã vào người tên khiêng kiệu kia, ba người tro tro ngã âm xuống, toàn thân đều đã lạnh lẽo cứng đờ, tựa hồ bị người ta cách không phóng kim trúng huyết đạo, sau đó lập tức trúng độc mà chết.

Thủ pháp phóng ám khí đó quả thật đáng sợ, thật tình không ai có thể tưởng tượng được ra.

Tên mù và người mặc áo đen lại khơi khơi bỗng nhiên biến mất, càng không thể tưởng tượng được.

Tiêu Thập Nhất Lang bước lên Lai Phụng đình, đứng chỗ người mặc áo đen đứng lúc này, bỗng nhiên gầm lên một tiếng, xoay tay rút đao ra.

Đao quang lóe ra như chớp giật, tiếng gió đao hú lên, trong sáu cây cột trụ trong đình, đã có ba cây bị chém gãy. Toà đình đổ vẹo xuống một nửa bên, trong ba cây trụ, quả nhiên có một cây trống rỗng, phía dưới có một đường hầm.

Cơ quan của địa đạo kiến tạo thật là xảo diệu, nếu không biết đường, dù mò mẫm cả ba ngày ba đêm cũng chưa chắc đã tìm ra được.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng thèm tìm, y dùng phương pháp đơn giản nhất, trực tiếp nhất.

Y dùng thành đao của mình.

Trên trời dưới đất này, còn có lực lượng gì có thể so được với nhát dao của Tiêu Thập Nhất Lang ?

Địa đạo ẩm ướt và tối tăm, mặt trời vĩnh viễn không bao giờ chiếu vào tới đây, gió cũng vĩnh viễn không thổi vào được đây.

Từ một nơi có ánh trăng, bỗng nhiên đi xuống đó, làm như vừa lọt vào một phần mộ, lại giống như lọt vào địa ngục.

Tiêu Thập Nhất Lang đi xuống dưới.

Chỉ cần tìm ra câu trả lời cho cái bí mật này, dù xuống địa ngục, y cũng cam chịu.

Đi dọc theo đường hầm quanh co, phía trước lại càng tối tăm, không thấy một điểm ánh sáng, cũng không thấy một bóng người, tận đầu là tảng đá sần sùi, đưa tay sờ rầm một lúc, có thể phân biệt ra, đây là một tượng Phật làm bằng đá thật to lớn.

Còn người ?

Người mặc áo đen và tên mù không lẽ đã bị yêu ma quỷ hồn nước chững rồi sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, rồi mở mắt ra, y đã nhận ra được mờ hình nét trên gương mặt tượng Phật.

Y vốn có một cặp mắt rất sáng, có thể thấy nhiều điều người khác không thể thấy được.

Pho tượng Phật to lớn hình như đang nhìn xuống y, cúi đầu, hạ thấp hàng lông mày, thần tình rất nghiêm trang, cũng không biết có phải phần nộ vì y mạo hiểm quá, hay vì tào ngộ của y mà bị thương.

... Nếu ông thật tinh linh thiêng, tại sao ông không chỉ cho y một con đường sáng ? Mà chỉ ngồi đó như một tên ngốc, để mặc thiên hạ làm điều xấu xa ?

... Trên đời này không phải có vô số những người như pho tượng Phật, thông tay nhìn, làm kẻ mù người điếc sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn pho tượng, cười nhạt nói:

- Xem ra ông cũng chỉ bắt quá là một khối đá đồ chơi thể thôi, dựa vào đâu mà bắt tôi thờ kính ông ?

Pho tượng vẫn yên tĩnh ngồi đó.

Không biết nó đã ở đó bao lâu rồi, trước giờ không có bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì có thể phá hoại được cái yên tĩnh của nó.

Tiêu Thập Nhất Lang lại nắm chặt cán đao:

Trên đời này, số mạng của mỗi người đều bị những tai họa bất hạnh, mỗi người đều phải chịu khổ chịu nạn, tại sao ông được ngoại lệ ?

Trong lòng của y bỗng nổi lên một cơn bi phẫn không thể đè nén, nhịn không nổi lại rút thanh đao ra.

Y muốn dùng thanh đao chém hết tất cả những bất hạnh trong thiên hạ.

Ánh đao lóe lên, hỏa quang tứ tán, nhát đao chém trúng giữa bộ ngực to lớn của pho tượng.

Trong bóng đêm bỗng nghe có tiếng người rên khế lên.

Trong đường hầm không thấy có người nào, tiếng rên không lẽ từ trong pho tượng Phật mà ra ?

Không lẽ cái pho tượng bịt tai ôm mắt này cũng có thể cảm thấy được thống khổ ?

Tiêu Thập Nhất Lang rút thanh đao ra, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Lưỡi đao nhập vào đá, rút ra lập tức có dấu lút sâu vào.

Nhát đao ấy của Tiêu Thập Nhất Lang, bất kỳ chém trúng chỗ nào, đều có thể để lại một vết thương trí mạng.

Vết thương chảy ra không phải là máu mà là một chất vàng vàng như kim loại.

Lại có một tiếng rên.

Tiếng rên từ trong vết thương vọng ra.

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang lập tức sáng lên, y lại vung đao lên, vung đao lên không ngừng.

Đá vỡ tứ tung mọi bề, ánh sáng càng lúc càng nhiều, chiếu tại gương mặt lãnh đạm của pho tượng, gương mặt ấy hình như cũng có tí biểu tình, xem ra hình như đang mỉm cười.

Bộ ngực của nó tuy đã bị phá vỡ, nhưng rốt cuộc đã chỉ dùm cho Tiêu Thập Nhất Lang một con đường sáng.

Nó hy sinh mình, nhưng chiếu sáng đường cho người khác, nó vốn chỉ là một pho tượng Phật, bây giờ nó đã biến thành Tiên Phật.

Ánh đèn leo lét trong bóng tối xem ra như hoàng kim lóng lánh huy hoàng.

Hoàng kim lóng lánh huy hoàng ấy phát xuất ra từ chỗ ngực bị phá vỡ của pho tượng, chỗ nào có đèn, nhất định phải có người.

Tiêu Thập Nhất Lang chui vào trong, chui vào phần mộ trong phần mộ, địa ngục trong địa ngục.

Đèn ở trên vách đá, người ở dưới đèn.

Ánh đèn ấm áp nhu hòa, người thì đã lạnh ngắt cứng đơ.

Thi thể của tên mù nằm cong queo, hình như ngấn đi lại, một thanh ngân đao cắm vào trái tim của y, lưỡi đao đã bị y rút ra, còn đang có máu chảy.

Máu của y cũng đang tươi hồng.

Gỡ tung những ngón tay của y ra, cầm thanh ngân đao lên, máu tươi rỉ ra từ kẽ ngón tay, lộ ra một chữ Thiên màu đỏ hồng.

Đứa con kiêu hùng của trời, thụ mệnh của trời.

Tên mù này quả nhiên chính là Tiêu Dao Hầu Ca Thụ Thiên.

Y không hề chết dưới tuyết cốc chỗ Sát Nhân Nham, mà chết trong một hang núi bí mật tối tăm.

Bàn tay kia của y còn đang nắm chặt bàn tay của người mặc áo đen.

Bàn tay của người mặc áo đen cũng lạnh ngắt, chiếc mặt nạ trên mặt, đang phản chiếu ánh đèn rực rỡ.

Mở chiếc mặt nạ ấy ra, lập tức thấy một gương mặt trắng bệch mỹ lệ, cặp mắt lờ lờ trùng trùng như đang nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, ánh mắt lộ một biểu tình không ai hiểu nổi, không biết là phần nộ, hay là sợ hãi, hay là bi thương.

Băng Băng!

Chủ nhân Thiên Tông đời thứ hai, quả thật là Băng Băng.

Chiếc mặt nạ sáng loáng rơi xuống đất, lòng bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang ướt đầm mồ hôi lạnh.

Mồ hôi còn lạnh hơn cả máu.

... Nửa tháng trước, không chừng chính Tiêu Thập Nhất Lang cũng không biết lúc mình đến Thủy Nguyệt lâu, tại sao có người biết được hành tung của mình.

Bởi vì hành trình của bọn họ, vốn là do Băng Băng chuẩn bị.

... Phản đồ của Thiên Tông, tại sao đều chết hết về tay Tiêu Thập Nhất Lang ?

Bởi vì, những tên ấy vốn là do Băng Băng muốn y giết.

Trừ Thiên Chi Tử ra, vốn chỉ có Băng Băng là người duy nhất biết bí mật của Thiên Tông.

Nàng đã lợi dụng Tiêu Thập Nhất Lang, giết những người không phục tùng nàng, nàng lợi dụng Tiêu Thập Nhất Lang làm con mồi, dẫn dụ người khác chú ý vào, để nàng tiện tay tiến hành âm mưu.

Đợi đến lúc Tiêu Thập Nhất Lang không còn giá trị lợi dụng được nữa, nàng bèn từ từ bỏ đi, rồi lợi dụng Liên Thành Bích giết y, nhỏ cỏ tận gốc.

Kế hoạch của nàng thật là chu mật, thật là hữu hiệu.

Có điều, nàng không ngờ rằng Tiêu Dao Hầu lại còn sống, đi tìm đến nàng.

Bây giờ hai anh em ấy đã giết chết lẫn nhau, ân oán giữa hai người, hoàn toàn đã theo sinh mệnh của họ mà tan biến, bao nhiêu bí mật đều đã có đáp án.

Suy nghĩ kỹ càng, đây vốn là một đáp án rất hợp lý.

Kết cuộc ấy, cũng chính là kết cuộc duy nhất, còn ai không thỏa mãn nữa ?

Không chừng chỉ có Tiêu Thập Nhất Lang.

Y đứng si dại ở đó trước thi thể bọn họ, gương mặt lộ một nét biểu tình không ai giải thích được.

Trong lòng y đang nghĩ gì ?

Bàn tay của người chết, còn đang nắm chặt nhau.

Không lẽ hai anh em ấy trước khi chết rốt cuộc đã hiểu ra, hiểu ra bọn họ vốn là người đồng loại.

Kéo tay của họ ra, mới thấy hai bàn tay ấy đều nắm chặt vào một cây thiết côn lò ra từ vách đá.

Tiêu Thập Nhất Lang kéo tay của họ ra, cây thiết côn bỗng nhiên bung lên, chỉ nghe cách một tiếng, một tấm thiết bản nặng ngàn cân trượt nhẹ nhàng không một tiếng động xuống, trở ngang cửa ra vào, chắc chắn đây là cửa ra vào duy nhất.

Hai anh em đã chết rồi còn muốn tìm thêm một người nữa chết theo họ, tuấn táng theo họ ?

Có phải bọn họ biết, người ấy nhất định là Tiêu Thập Nhất Lang ?

Bao nhiêu ân oán đã kết thúc, bao nhiêu bí mật đã khám phá ra, bao nhiêu cừ hận, ái tình, hữu nghị đều đã biến thành không hư, sinh mệnh còn có gì để lưu luyến nữa ?

Tiêu Thập Nhất Lang ngồi dựa vào vách đá, vách đá lạnh ngắt, ánh lửa từ từ nhỏ dần.

Trong lòng y như một khoảng không, chẳng có tí bi ai phần nộ, mà cũng chẳng có tí sợ hãi.

Bây giờ chuyện duy nhất y có thể làm được là chờ chết.

Đối với y, chết cũng không phải là một chuyện gì đáng sợ, lại càng không đáng bi ai phần nộ.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, đèn rớt cuộc đã tắt ngúm, trời đất chỉ còn là một màn đêm tăm tối.

Tăm tối thì sao ?

Ngay cả chết còn không sao, huống gì là tăm tối ?

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên muốn cười, cười lớn, cười xong lại khóc, khóc rồi lại la, la lớn, nhưng y chỉ ngồi nơi đó bất động.

Y cảm thấy rất mệt mỏi, mệt mỏi vô cùng.

Y đã từng yêu, và đã từng được yêu.

Bất cứ là yêu, hay là được yêu, ái tình của họ đều chân thật và vĩ đại.

Y đã chịu nhục nhã, y đã hưởng thụ vinh quang, bất kỳ ai trong trường hợp của y đã sống được như vậy, đều nên thỏa mãn.

Chỉ tiếc là bây giờ vẫn còn chưa phải lúc y chết.

Bỗng nhiên, phía trên có một trận hô hoán, một tia nắng mặt trời, chiếu xuống, chiếu trên người y.

Y có thể cảm thấy ánh mặt trời ấm áp, cũng nghe được trên kia có người đang gọi lớn:

- Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang còn sống.

Tiếp theo đó, có người nhảy xuống, bỗng y lên, y thậm chí còn nhận ra được trong đó có Liên Thành Bích.

Nhưng ngay cả mắt của y cũng mở không muốn ra, một thứ áp lực còn khủng khiếp hơn cả bóng tối đang đè nặng trên ngực y.

Y cảm thấy rất mệt mỏi, mệt mỏi vô cùng ...

Có điều, bóng tối bỗng nhiên lại rời khỏi người y, bỗng nhiên y hít thở lại được không khí thơm tho mới mẻ, giống như lúc y còn nhỏ ở trong rừng núi, ở nơi hoang dã, hít thở không khí vậy.

Bây giờ y không còn nhỏ nữa.

Nơi đây cũng không phải là hoang dã núi rừng.

Chung quanh đang có vô số người đang bàn tán xôn xao, y nghe không rõ bọn họ đang nói gì, nhưng y nghe được, mỗi câu nói của mọi người đều có cái tên Tiêu Thập Nhất Lang trong đó.

Bỗng nhiên, có một giọng nói áp lên tất cả các giọng nói khác, y không thấy mặt người đó, nhưng nhận ra được giọng nói của y.

Chính là Liên Thành Bích.

Giọng nói của y rất chậm, rõ ràng mà mạnh mẽ:

- Các vị bây giờ chắc cũng đã biết, Tiêu Thập Nhất Lang bị người khác hãm hại, người hãm hại y chính là em gái của Tiêu Dao Hâu năm xưa, tên là Ca Thụ Băng, cũng là chủ nhân đời thứ hai của Thiên Tông, giữa tại hạ và Tiêu Thập Nhất Lang, tuy có ân oán thuở xa xưa, nhưng bây giờ đều đã là quá khứ, chuyện cũ không nên nhìn lại, buông đao đồ tề, lập tức thành Phật, tôi chỉ hy vọng ...

Tiêu Thập Nhất Lang không nghe thêm gì nữa, y chỉ mong vĩnh viễn rời xa khỏi nơi này, rời xa tất cả mọi người, y không muốn diện đối diện với những tay anh hùng hảo hán siêu quần này.

Y bỗng nhiên nhảy dậy, bước tới trước mặt Liên Thành Bích nói:

- Ông đã cứu tôi, tôi thiếu ông một mạng người.

Nói xong câu đó, y quay đầu bỏ đi một mạch.

Muốn tiếp tục sống không phải là chuyện dễ, nhưng y đã thề trong lòng, y nhất định tiếp tục sống.

Bởi vì, y thiếu nợ người ta một mạng người.

Tiêu Thập Nhất Lang trước giờ không thiếu nợ ai, bất kể thứ nợ gì, y phải nhất định trả cho được.

Trời đã lặn về tây.

Nước dưới cầu Tây Lĩnh đã lạnh hơn, cỏ trên mộ của Tô Tiểu cũng đã úa vàng, trăng còn chưa mọc.

Thủy Nguyệt lâu thuyền có phải còn đang ở trường đề ? Phong Tứ Nương có còn chờ y ở đó không ?

Một chiếc thuyền con, đang chèo về hướng trường đề, Tiêu Thập Nhất Lang đang ở trên thuyền.

Bất kể y chết hay sống, ở hay đi, y không thể cứ vậy mà quên đi Phong Tứ Nương.

Đêm còn chưa xuống, Thủy Nguyệt lâu còn ánh đèn, phảng phất còn nghe có người đang ngâm nga.

Thuyền con còn chưa chèo tới, đã có người đang hò hét:

- Tiêu công tử đang tiếp khách ở đây, người không có chuyện gì thì nên đi xa ra.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Lại có Tiêu công tử nào ở đây mời khách ? Tiêu công tử nào ?

Gã đại hán đứng đầu thuyền kiêu ngạo nói:

- Đương nhiên là hiệp danh nổi tiếng thiên hạ là Tiêu Thập Nhị Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang bật cười.

Chính y cũng không biết tại sao mình còn cười được, có điều quả thật y đang cười, cười lớn.

Tiếng cười làm kinh động đến người trên thuyền, một người chấp hai tay sau lưng, ngạo nghễ bước ra, thiếu niên anh tuấn, phục sức hoa lệ, quả nhiên chính là Tiêu Thập Nhị Lang.

Y thấy Tiêu Thập Nhất Lang, gương mặt lập tức lộ ra một nụ cười, rõ ràng ra vẻ nhiệt tình mà có lễ độ:

- Ông đã đến rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người biết ta sẽ lại ?

Tiêu Thập Nhị Lang nói:

- Có người để phong thư lại đây nhờ tôi trao cho ông.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Phong thư của ai ?

Tiêu Thập Nhị Lang nói:

- Thư của người đưa thư.

Câu trả lời rất điệu, nhưng biểu tình trên mặt của y rất thành khẩn, cung kính đưa phong thư cho Tiêu Thập Nhất Lang.

Phong bì mới, nhưng lá thư rất cũ kỹ, hình như đã bị vò nát qua, rồi mở ra xếp lại đàng hoàng.

- Tôi đi đây.

- Tôi chắc là ép tê bàn tay của cô lắm, có điều đợi đến khi cô tỉnh lại, bàn tay của cô không còn bị tê nữa.

- Bọn họ muốn tìm chỉ có mình tôi, cô bắt tất phải đi, cũng không thể đi.

- Sau này dù cô không gặp tôi nữa, cũng nhất định sẽ nghe tin về tôi.

Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang chìm hẳn xuống.

Y nhận ra bức thư này, bởi vì, lá thư này y viết cho Phong Tứ Nương, y không ngờ nàng cẩn thận giữ bức thư lại như giữ đồ trân quý, lại càng không ngờ nàng sẽ trả lại bức thư này cho mình.

Có điều, y hiểu ý của nàng, lúc y để lại bức thư, không phải y cũng đang chuẩn bị đi tìm cái chết sao.

Chết, chính là tin tức duy nhất nàng có thể để lại cho y.

- Ta chưa chết được, ta còn thiếu người khác một mạng sống.

Tiêu Thập Nhất Lang mở tung bàn tay ra, phong thư rớt xuống, rớt xuống hồ, tùy theo sóng nhấp nhô trôi đi, như một đóa hoa đang trôi.

Hoa đã rơi, mùa xuân trong cuộc đời cũng đã qua rồi, còn thừa lại là gì bây giờ ?

Tiêu Thập Nhị Lang nhìn y, bỗng nhiên nói:

- Vãn bối tính mời Tiêu đại hiệp lên thuyền dùng một ly rượu.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao ngươi không mời ?

Tiêu Thập Nhị Lang mỉm cười nói:

- Vãn bối không dám mời, cũng không xứng đáng mời.

Y cười vẫn ra vẻ nhiệt tình lắm, có lẽ độ lắm, y khom lưng nói:

- Tiêu đại hiệp, nếu không còn gì phân phó, vãn bối xin cáo từ.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y vào lại khoan thuyền, muốn cười mà cười không nổi.

Chủ chiếc thuyền con bỗng nhiên vỗ vào vai y nói:

- Người ta không nghĩ đến chuyện mời ông uống rượu, ông đứng ở đây cũng vô dụng, đi đi cho rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang chậm chậm gật đầu nói:

- Nên đi, phải đi thôi.

Chủ thuyền nhìn y, hỏi:

- Có phải ông muốn thật tình uống rượu ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vâng.

Chủ thuyền hỏi:

- Trên người ông có bao nhiêu tiền ?

Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang thọc vào trong túi, rồi lấy ra.

Trong tay vẫn còn trống không.

Y bỗng nhiên phát hiện trong túi mình không còn đồng teng nào.

Chủ thuyền bật cười nói:

- Thì ra ông cũng là bọm rượu, bọm rượu không có tên nào là không cùng kiệt, xem ra chuyến đồ này tôi bị mất vốn rồi.

Cây sào trong tay y chống một cái, chiếc thuyền con đã ra tới giữa hồ:

- Nếu ông chờ tôi thêm nửa tiếng nữa, đợi tôi làm xong công chuyện, tôi sẽ mời ông đi uống rượu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi chờ ông.

Y ngồi xuống đầu thuyền, nhìn si dại về phương trời xa xa, phương trời xa có sương khói mờ lung, đêm đã xuống lâu rồi.

Cảnh ban đêm trên Tây hồ vẫn mỹ lệ như lúc nào, chỉ tiếc là đêm nay không phải là đêm qua.

Phố đêm mới mở, trên đường cái là nơi náo nhiệt nhất, hai bên đường phố đốt đèn sáng trưng, ánh đèn chiếu trên lụa là đủ màu sắc tươi đẹp, đồ dùng bóng loáng, những thứ mỹ vị tinh xảo, cũng chiếu lên vẻ mặt tươi cười của mọi người.

Chủ thuyền đã đổi lấy quần áo sạch sẽ, bước nhanh ở phía trước, hiển lộ sinh khí bông bột, cao hứng vô cùng.

Trên người y không chừng không có đủ tiền để say một trận, có điều xem ra, thế giới này đã thuộc về y rồi.

Bởi vì, y đã qua một ngày làm việc lao khổ, bây giờ đã đến lúc y khoe khoang hình hài.

Y vỗ vào vai của Tiêu Thập Nhất Lang, khẽ nói:

- Rượu ở đây mắc lắm, chúng ta không thể vào đó, có điều mỗi ngày tôi đều lại đây nhìn một chút, nhìn nhìn bao nhiêu cũng không tốn tiền.

Y cười càn khoái trá, bởi vì, ít ra, y cũng đến được nơi đây nhìn nhìn một chút.

Chỉ cần nhìn nhìn, là y đã quá thỏa mãn.

Nếu một người có lỗi nhìn đối với cuộc sống như vậy, thì trên đời này còn có chuyện gì đáng để bi thương, trách móc.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên phát giác ra, mình không bằng cả gã chủ thuyền này.

Thật tình y không có cái lòng dạ khoát đạt như vậy.

Phía trước có một chỗ ngân hàng, Hằng Sinh Tiền Trang.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên dừng bước, nói:

- Ông chờ tôi ở đây một lát.

Chủ thuyền hỏi:

- Ông đi đâu ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi ... tôi vào nhìn nhìn một chút.

Chủ thuyền cười nói:

- Trong ngân hàng chẳng có gì đáng nhìn, thịt thà không có, tiền bạc cũng không thấy đâu.

Nhưng y cũng theo chân Tiêu Thập Nhất Lang vào trong ngân hàng:

- Nhưng cũng không sao, vào nhìn nhìn cũng tốt.

Chưởng quỹ tuy vừa vào trung niên, đầu tóc đã hoa râu, nhìn hai người bước vào, hiển nhiên lộ vẻ kinh ngạc lắm, thái độ vẫn còn giữ lễ:

- Hai vị có chuyện gì không ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ở đây hình như tôi còn có trương mục.

Chưởng quỹ nhìn y từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên hai lần, gượng cười hỏi:

- Ông có nhớ lắm không ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không.

Chưởng quỹ hỏi:

- Xin lỗi ông họ gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Họ Tiêu, Tiêu Thập Nhất Lang.

Chưởng quỹ tươi nét mặt nói:

- Thì ra là Tiêu đại gia, đúng vậy, Tiêu đại gia đương nhiên có trương mục ở tệ hiệu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ông xem thử tôi có bao nhiêu trong trương mục, tôi muốn lấy ra.

Chưởng quỹ cười nói:

- Đáng lý ra tệ hiệu phải có phiếu mới được lấy tiền, nhưng Tiêu đại hiệp ngoại lệ.

Y cười rất kỳ quái, rồi lại chậm chậm nói tiếp:

- Bởi vì trương mục của Tiêu đại gia, chúng tôi vừa tính xong.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Trong trương mục còn tiền không vậy ?

Chưởng quỹ đáp:

- Có, đương nhiên có.

Y cẩn thận kéo hộc tiền ra, lấy một đồng tiền, nhẹ nhàng đặt lên quầy, mỉm cười nói:

- Tiêu đại hiệp còn lại trong trương mục, chỉ có bao nhiêu đó.

Tiêu Thập Nhất Lang không động đậy, cũng không mở miệng, bất kể ra sao, đồng tiền ấy ít nhất cũng mới mẻ, dưới ánh đèn, còn xem ra giống một đồng tiền vàng.

Chưởng quỹ nói:

- Tiêu đại gia có muốn xem chi tiết rõ ràng không ?

Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc đầu.

Chưởng quỹ nói:

- Nếu Tiêu đại gia muốn gởi đồng tiền này trong tề hiệu, tề hiệu cũng rất hoan nghinh.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên quay đầu lại hỏi:

- Một đồng tiền mua được gì ?

Chủ thuyền nháy mắt nói:

- Mua được một bao hoa sinh.

Tiêu Thập Nhất Lang dùng hai ngón tay, cẩn thận nhặt đồng tiền lên, còn cười một tiếng nói:

- Hoa sinh nhắm rượu quá tốt, đồng tiền này, đương nhiên tôi muốn đem theo.

Chủ thuyền cười nói:

- Không sai tí nào, một đồng tiền tuy không nhiều, so với không có đồng nào vẫn tốt hơn.

Bọn họ cười lớn bước ra ngoài, chưởng quỹ còn đang thở ra nhè nhẹ.

Y nghĩ không ra tại sao cái gã này còn gì để sung sướng như vậy, bởi vì, y biết gã này trong một đêm đã từ một phú ông giàu nhất nước, biến thành một tên cùng cực không đồng tềng dính túi.

Y biết, bởi vì quả thật y vừa mới tra xong trưng mục của gã này.

Trước giờ y chưa hề thấy người nào phát tài lẹ như hăn, mà cũng không thấy ai nghèo nhanh như hăn.

Hết chương 32